

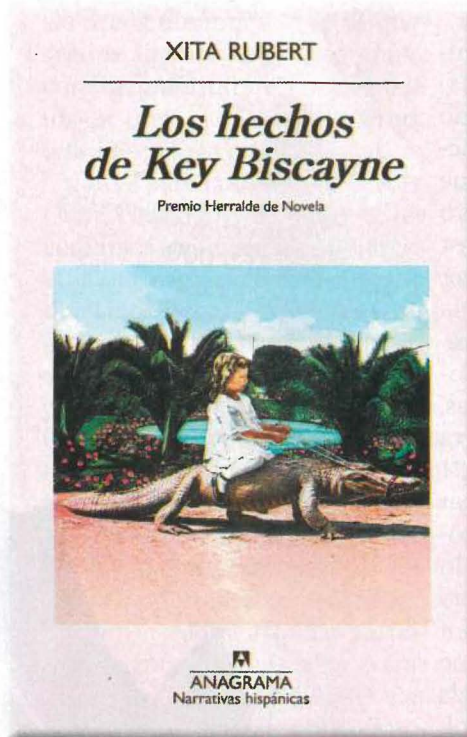
Xita Rubert

El narrador clàssic del segle XIX projectava sobre fets terribles un feix de llum d'esperança que anestesava la consciència. La bella traducció d'Aleksandr Puixkin de la novel·la *La filla del capità* d'Arnau Barios ens duu en braços per un relat que acaba bé. El món és atroç, però fins i tot l'Emperadriu de Rússia té el cor bo i afavoreix els homes honrats. Els homes i les dones esperen recompenses per a les seues accions honestes. La vida, indiferent, segueix el seu curs.

Cada temps hi ha un narrador que ens fascina per allò que no havíem volgut veure mai malgrat que ho teníem davant dels ulls. Guy de Maupassant, en la traducció memorable de Mia Tarrades, amb el títol de *La casa Tellier*, ens mostra una il·lusió de realitat que cap sèrie ens proporciona amb la mateixa densitat.

S'ha d'haver estudiat molta filosofia per poder narrar la vida familiar, que vius tan a prop, amb la gràcia de qui sap llevar tota la palla patètica. Xita Rubert treu del saber epistemològic la distància irònica per avisar amb prou antelació de les grans catàstrofes només amb una sentència general, una ironia que treu fum de les situacions habituals, com ara fer cua davant d'un control policial en un aeroport.

Hi ha pàgines que no s'entenen a la nova novel·la de Xita Rubert,

HI HA PÀGINES DE LA NOVEL·LA QUE NO S'ENTENEN, PERÒ S'ENSUMA DE SEGUIDA QUE EL GRAN PERSONATGE ÉS EL PARE

com allò del penis pansit estranyot de l'inici, però s'ensuma de seguida que el gran personatge de la seua novel·la és el pare professor de Philosophical paradoxes II de la Universitat de Boston que pretén agafar el vol interior cap a Miami sense males, sense visats, sense passaports.

La gràcia paradoxal de la novel·lista és atrevir-se a contar la família pròpia sense pathos ni tragèdia. Només ironia, i de la bona, i esbossos

hilarants d'uns personatges de carn i ossos que travessen els controls policials amb un fèmur d'un material metàl·lic que fa sonar les alarmes.

La novel·la ens mostra el no-espai de l'aeroport com a ritual de pas: un pare separat, un fill i una filla petits, en clau de comèdia que rep l'ovació dels passatgers de l'avió que esperen els passatgers tardaners.

Al final de cada capítol la sal d'un aforisme: "el que creiem ens protegeix, el que sabem ens deixa a la deriva." El relat mostra el moviment físic, el vol interior, i el moviment mental: no esperes re del saber. Conta!

El carrer Major de Lleida no és l'aeroport de Miami. El moviment mental es produeix als Estats Units d'Amèrica. Europa mira passar els làngüids rius exhaustos, com el Segre per Lleida.

La mirada de la filla no és pas la mirada del pare. La pregunta és "si els pares poden arribar algun dia a imaginar-se el que perceben i guarden per sempre els seus fills."

La veu narrativa aixeca la bandera de la independència davant de la vella ficció, la sacseja, la regira, la branda enlaire.